

Kære forældrereds, ledelse og bestyrelse.

Sidste år stod jeg her og talte om "den første gang". I år har jeg tænkt en del på det modsatte – på de sidste gange. For det er nu engang sådan, at jo længere man kommer ned ad den her gang som forælder på en skole, jo flere "*sidste gang*" begynder der at samle sig.

Den sidste sommerafslutning. Den sidste gang barnet kommer hjem og fortæller noget vildt fra frikvarteret. Den sidste eksamen. Og jeg tror, at en menneskelig realitet er, at vi nogle gange mærker afskeden tydeligere, end vi mærkede begyndelsen.

Det er også derfor vi gør noget særligt ud af i dag, at Kim Zillo forlader bestyrelsen helt. Det er ikke første gang, at en fra initiativgruppen takker af – men det er noget særligt, når det er skolens første formand og selve manden bag idéen.

Da jeg sidste år overtog stafetten, sagde jeg, at det var en tung arv at løfte – men at den blev gjort mulig, qua Kims tilgang til denne overdragelse.

Var det ikke en af vores nu afdøde politikere, der overdrog stafetten som formand i sit parti og talte om at sætte sig ned på bagerste række (grebningen)?

Et forløb op til på et år og en reel overdragelse, hvor Kim efterfølgende gav mig plads som ny formand. Kim – uden dig var vi ikke samlet her i aften. Du har lagt fundamentet, og du har båret det videre længere end nogen kunne forvente. Også en personlig "Tusind tak" fra mig.

I samme åndedrag vil jeg sige en særskilt tak til Michael Nørregaard. Michael har som næstformand været en helt uundværlig støtte i mit virke som formand. Når man løfter et formandskab, gør det en kæmpe forskel at have en næstformand, der er der hele vejen. Tak Michael.

Sidste år hed temaet "kontinuitet". I år vil jeg gerne udvide det en smule. For kontinuitet handler på ingen måde om at stå stille og fastholde – i min optik handler det om at bygge videre på det fundament, andre har lagt. Og bygge skal vi. I flere forstande.

Det første og mest håndgribelige er hallen. Se bare visualiseringerne i denne præsentation til dagens møde.

Vi har drømt om bedre halfaciliteter i flere år, og jeg sagde sidste år, at vi afsøger alle muligheder. Det gør vi stadig – men nu med mere konkrete papirer på bordet. Bestyrelsen har dette år arbejdet med både placering, finansiering, samarbejdspartnere og myndighedsforhold. Det er stort. Det er kompliceret. Og det kommer til at tage tid.

Jeg lover ikke noget her fra talerstolen, som vi ikke kan stå inde for. Men jeg lover, at vi arbejder vedholdende videre – og at vi gør det med samme stædighed, som vi engang startede en skole med. Som jeg sagde sidste år: det kan vel ikke være sværere end at starte en skole? Jeg skal muligvis æde de ord igen. Men vi giver os ikke.

Mens vi tegner mursten, foregår der en helt anden form for byggeri inde i klasselokalerne. Verden uden for skolen forandrer sig hurtigt – og særligt kunstig intelligens – KI eller AI – har de seneste par år taget et spring, der har gjort det fra en spændende teknologi til en del af hverdagen. Også vores børns hverdag.

De vokser op i en virkelighed, hvor jeg vil sige, at det på samme tid udgør et værktøj, en fristelse, en mulighed og en kæmpe udfordring.

Det stiller skolen overfor nye spørgsmål: Hvordan lærer børn at tænke selv, når en maskine altid står klar med et svar? Hvordan bevarer vi fordybelse, håndskrift, læsning og den gode samtale – samtidig med, at vi ruste eleverne til den verden, de faktisk skal ud i?

Vi starter ikke fra bunden og med flere folk i bestyrelsen, der har forskellige erfaringer indenfor feltet, drager vi nytte af dette. Vi kigger selvsagt også på, hvad folkeskolen barsler med og senest har Undervisningsministeriet udgiver deres anbefalinger "om brug af generativ ai i undervisningen".

Bestyrelsen har taget hul på den drøftelse i år. Som altid har vi overladt det indholdsmæssige til ledelse og personale – det er der, fagligheden ligger. Men vi har bakket op om en retning, der både er åben og besindig: at omfavne det nye uden at slippe det, der altid har været skolens kerne. Faglighed. Fællesskab. Dannelse.

Børn skal lære at bruge teknologien – ikke blive brugt af den.

Vi vurderer, at det ikke er en løsning at forbyde eller begrænse adgangen. Det skal tænkes ind i hele vores tilgang til undervisning og læring, og alle skal kunne følge med på deres niveau – både lærere og elever!

Det er ikke et arbejde, der bliver færdigt i år eller næste år. Det er en ny grundtone, vi kommer til at leve med, og som vi i bestyrelsen vil følge tæt sammen med ledelsen og hele skolens personale.

Mit budskab er nok afslutningsvis – om Kim, om Michael, om hallen og om AI – at skolen står på et stærkt fundament. Vi har en ledelse og et personale, der hver dag bærer skolen oppe. Vi har en sund økonomi, en flot venteliste og en kultur, hvor fællesskabet stadig er det vigtigste. Vi har en bestyrelse med både erfarne og nye kræfter, der trækker i samme retning.

Det er det fundament, der gør, at vi tør kigge fremad. Vi tør drømme om en hal. Vi tør forholde os til en verden, der forandrer sig hurtigere end nogensinde. Vi tør tage imod nye familier og sende vores ældste videre. Alt sammen uden, at det rokker ved det, der altid har båret skolen.

Tak til personale, ledelse, bestyrelsen og skolens samarbejdspartnere. Og tak til jer forældre – for jeres engagement, for jeres opbakning, og for at I møder op en aften som denne.

Vi glæder os til det kommende skoleår.

På bestyrelsens vegne

Henrik Kim Christensen

Formand Allerød Privatskole